

else. Der foreligger absolut intet, der kan berettigge nogen til at tro noget saadant.

Nogle følge i denne Sag Luther og Luthers Ord i Tillid til den store Autoritet, han som Religionsstifter eller Reformator havde for flere Hundrede Aar siden, og som han har vedblevet at bevare. Naar Luther stempler Ægteskabet som en verdslig Akt, „ein weltliches Geschäft“, mene de, at hans Ord burde ogsaa have Lovskraft for Samvittighederne nu til Dags. Andre handle ud fra deres bedste Skøn og ønske at følge, hvad de selv anse for sund Fornuft, men de kunne ogsaa ganske trygt slutte sig til Luther i den Overbevisning, at de kunne ikke finde noget fornuftigere end den Opfattelse, Luther allerede i sin Tid udtalte. Naar Ægteskabet med sine store verdslige Virkninger ordnes og statueres ved Øvrighedens Dekret, og det staar ethvert Ægtepar frit for at lade Ægteskabet kirkelig velsigne eller lade det være, saa faar baade Ægteskabet, hvad der tilkommer Ægteskabet, og den personlige Frihed, hvad der tilkommer den personlige Frihed.

Den nu her rejste principielle Modstand mod Sagen har vel Tilslutning fra nogle, men for Resten ikke mange Præsters Side. Thi hvis vi se hen til de Forhandlinger, der have været førte mellem Præsteskabet derom, ville vi se, at der i selve Præsteskabet er et stort Tal, som ikke har den mindste Indvending at gøre mod den almindelige borgerlige Vielse som stiftende Ægteskab. Nej, den Modstand, der har rejst sig, anser jeg snarest som et Tegn paa den gamle Slendrian, at det, man har, maa ikke forandres, men hver Gang der skal laves noget godt, skal der Aar efter Aar lægges saa mange Sten i Vejen derfor som muligt. Jeg finder, at hverken Samvittighederne eller den personlige Frihed eller Staten eller religiøse Hensyn paa nogen Maade krænkes, om vi lade Ægteskabet stiftes ved en verdslig Akt og stille Ægtefællerne det frit bagefter at søge kirkelig Vielse.

Jeg vil for mit Vedkommende i denne Sag være med til at støtte Ministeriets Bestræbelser. Jeg finder, at det Forslag, den forrige Kultusminister fremkom med i sin Tid, og den Stilling, han dertil har indtaget, er noget af det bedste i hele den forrige Kultusministers politiske Færd, og den ønsker jeg at understøtte paa enhver Maade, jeg kan, ved at være med til at gennemføre, hvad jeg kalder en god og rationel og tillige samvittighedsfri Ordning af dette Forhold.

Justitsministeren (Alberti): Efter at Lovforslaget om Ægteskabs Indgaaelse har foreligget for Rigsdagen i næsten 3 samfulde Aar og nu endelig langt om længe er kommet tilbage fra Landstinget i en Skikkelse, som der vist ikke er ret mange, der ere villige til at acceptere, forekommer det mig, at det, der er mest sigtende til Sagens Fremme, hvorledes den end maatte blive, er, at man arbejder for, at den saa hurtigt som muligt kan naa i Fællesudvalg, at den endelig dog nu paa den tredie Rigsdagssamling kunde naa i Fællesudvalg. Derfor tror jeg, at en Diskussion om selve Sagen paa dette Tidspunkt er ganske unyttig og skal da afholde mig fra at deltage i denne, idet jeg anbefaler det høje Ting snarest muligt at føre Lovforslaget tilbage i den Form, hvori det er forelagt af Regeringen, og søge at bringe det i et Fællesudvalg.

N. C. Jensen: Jeg skal ikke forlænge Debatten, idet jeg er ganske enig med den højtærede Justitsminister i, at der ikke kan tænkes nogen anden Mulighed for at komme frem med denne Sag end ved at lade den havne i Fællesudvalg saa snart som muligt. Men jeg ønsker kun at bemærke, at den Maade, hvorpaa man her slaar om sig med, hvad der hedder Samvittighed, og alle de andre gode Ting, man har nævnt, at Folk vilde blive berøvede, om vi gaa til tvungen borgerlig Vielse, forstaar jeg ikke. Jeg finder nemlig, at de, der have talt saaledes, dog maa være enige i den gamle sande Grundbetragtning, at den kirkelige Velsignelse, det, som man her noget misvisende kalder den kirkelige Vielse, har ikke Spor af Betydning, uden at den modtages i fuld Frihed. Og lad os være enige om alle sammen, thi det nytter ikke at nægte det, at naar man ser ud over Landet i al Almindelighed, saa er det de Folk, der synes mest kristelig vakte — lad være, de ere det, og lad være, de ikke ere det, det kan ingen bedømme — der i højeste Grad lægge Pres paa de andre, der ville søge borgerlig Vielse. De sige nemlig: Hvis I søge borgerlig Vielse, saa er jeres Vielse ringere end den, vi have modtaget! Dette blev fremhævet, synes jeg, og endda ret stærkt understreget af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), idet han udtrykte sig saaledes, at naar Folk henvendte sig til en eller anden Præst, men ikke kunde blive viede, maatte de nøjes med borgerlig Vielse. Dette understregede han, det ønsker jeg at fremhæve, fordi det er den